

И това, което ще ти разкажа сега, се е случило сжбота вечерь, срѣщу Врѣбница. И тогава тя ги търколила на леглото и кърпила дрехитѣ имъ. Късно прѣзъ нощъта се чуло хлопане на вратата и единъ женски дѣтски гласъ се обадилъ: „Отворете, моля ви се, азъ съмъ загубила пжтя, а вѣнъ е студено и тъмно“.

Баба Яна отворила вратата. Прѣдъ нея застанало едно босо момиченце, съ шалъ на глава, а отъ дрехитѣ му течало вода, защото скоро валѣло проливенъ дъждъ.

— Влѣзъ вжтрѣ, момиченце, — казала състрадателно бабата. — Какво търсишъ по това врѣме тукъ?

Момиченцето нищо не отговорило, но влѣзло въ стаята, снела си шалътъ отъ главата и баба Яна видѣла златнитѣ му руси коси, що се спущали чакъ подъ колѣнитѣ му, и синитѣ му като незабравка очички. Тя наклала огънътъ да се огрѣе и изсуши и послѣ му направила топла кашлица. Момиченцето седнало край огъня и гледало какъ бабата се мжи да кърпи скжсанитѣ дрехи на момчетата си.

— Ти имашъ много работа, бабо, дай да ти помогна и азъ, казало момичето, и извадило отъ джоба си напрѣстникъ и една желта игла.

— Чакай, чакай, — казала бабата, — ти взе най-скжсанитѣ панталони. Неможешъ ги закърпи. — Но докато говорила тя, момиченцето ги вече изкърпило. Неговата желта игла се завъртѣла напрѣдъ-назадъ и така запълнила дупкитѣ, сѣкашъ нѣмало скжсано. Баба Яна останала очудена отъ това, а момиченцето се смѣло и работило, запълвайки една слѣдъ друга дупкитѣ докато купътъ съ дрехитѣ се свършилъ.

— Сега, бабо, си легни и поспи, — казало момичето и махнало съ ржка прѣдъ очитѣ на бабата и тя тежко заспала. Тя заспала тѣй сладко че едва се събудила сутринъта, когато слънчевитѣ лжчи огрѣли лицето ѝ.